Ročník XII. — Číslo 9. Kvasilov dne 6. března 1937. Opłata pocztowa uiszcz. gotówką. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Nejhorší nepřátelé jsou bývalí přátelé.

*

Vlk, jenž měří vzdálenost, trpí hlad.

Inž. Alois Knotek:

Založme hospodářskou školu.

S rozvojem naší práce informáční a kulturní, kterou pod praporem „Hlasu Volyně" podnikáme mezi našimi krajany objevila se myšlenka založení české hospodářské školy na Volyni. V okamžiku, jako nenadálé světlo v temnotě zazářila, živá, nová v hlavě předčasně zesnulého Jaroslava Vlka, proslulého národohospodáře a pomologa, který v Lípovci nedaleko Lucka založil svého času odborné školkařství.

Na schůzi ČMŠ. dne 14. prosince 1928 r. bylo usneseno jednohlasně podati odůvodněnou žádosť k ministerstvu orby ve Varšavě prostřednictvím poslanců Meduny a Bohuslavského, kteří při podnesení programu školy měli se dozvěděti za jakých podmínek při dlouholetých splátkách bylo by možno zakoupiti potřebný pozemek u luckého nádraží, na Lidavce. Se zájmem sledujeme, že lucký sejmik zařadil do rozpočtu na rok 1929 částku obnosem 5.000 Zł., jakožto první subvenci na zřízení hospodářské školy na Volyni. Položka ta byla vojevodským úřadem zatvrzena.

Na valné hromadě Ústřední Matice v dubnu r. 1929 v Zdolbunově konané postavil projekt zřízení hospodářské školy na pevný základ p. Antonín Flegr, hospodář v Boholubech, neúnavný sekretář Matice. Ujal se myšlenky s celou energií svého ducha. Dokazoval tehdy, že česká hospodářská škola bude chloubou našich rolníků, ctí všech Čechů dobré vůle a širokou cestou k praktickému a modernímu vzdělání našeho dorostu. Celý náš život i jeho rozvoj musí býti postaven na zdravý základ hospodářský. Chceme býti silni, chceme býti vzorem národa pracovitého a vzdělaného a k tomu musí vésti v přední řadě jedině odborná škola.

Do mých vzpomínek náleží ještě dodati, že tehdy do ustavujícího výboru komitétu pro zřízení české hospodářské školy na Volyni zvoleni byli pánové: Ant. Flengr z Boholub, Václav Šulc ze Straklova Alexandr Tuček z Novokrajeva. Václav Zich z Rona, Frant. Kadavý a J. Jandura z Kvasilova, Jan Janata z Boratina. J. Šantora z Ulbárova, J. Albrecht z Hnidavy, Rudolf Josef a Kašpar ze Zdolbunová, tehdejší poslanec Meduna z Mirohoště a J. Palla z Hrušvice.

Pamatuji se dále, že p. Kašpar, tehdejší předseda České besedy v Zdolbunově byl pověřen, aby v příhodný čas svolal schůzi výboru komitétu, na které měl býti definitivně zvolený výbor pro stavbu české hospodářské školy na Volyni.

Na valné schůzi r. 1936 byla otázka hospodářské školy p. Malínským znovu rozvířená.

A nyní? Nezustávejme pro Bůh státi v započaté práci. Vytrvejme a dílo se zdaří! Posud bylo opravdu málo času věnováno k proklamaci myšlenky, ku svolávání schůzí. Ovšem to vše vyžaduje oběti jednotlivců a celku. Česká hospodářská škola na Volyni bude kapitálem, který vkládáme do vinka našemu příštímu pokolení, našim dětem! Na takový podnik nebudeme přece litovati nějakou zlatku. Byla by to opravdu ostuda vymlouvati se na zlé časy! Vschopme se tedy všichni, do jednoho, ať každý z nás ještě za svého života spatří tu bílou školu v zeleni stromů a zahrad... Škola bude sloužiti rolnictvu, tedy nám všem. Hospodářské vzdělání bude základem a vydatnou pomocí v nynějším těžkém boji o existenci našich děti. Z našeho dorostu stanou se hospodáři docela jinak vyzbrojeni pro praktický život nežli jsme my. Absolventi naší hospodářské školy budou míti již odborné vzdělání, široký rozhled v něm a jisto je, že nezůstanou potom státi v pokroku tom, kde je škola zanechá. Půjdou v práci dále, půjdou výše...

Pamatujte na školu při každé příležitosti peněžitými příspěvky, sbírkami i odkazy. Všichni, kdož nám podají pomocnou ruku mohou býti přesvědčeni, že jejich oběti užijeme hospodárně, neboť jen nezištný zájem vede nás k cíli.

Chceme akutní myšlénku uvésti ve skutek, viděti v činnosti českou hospodářskou školu na Volyni. Škola ta bude míti pro naši menšinu o republice polské dalekosáhlý význam, bude živým pomníkem naší kultury, vyspělosti a práce, bude národní chloubou.

Pamatujme si všichni tisíciletou pravdu, kterou vyslovil starý filosof Ciceron: „To není národní cnost, ale jen klamné pozlátko a napodobení cnosti, konáme-li své vlastenecké povinnosti jen tehdy, když očekáváme odměnu".

IV. Masarykuv den československého zahraničí.

Masarykovy dny čs. zahraničí se již staly tradičními slavnostmi, při nichž se připomíná celé čs. veřejnosti význam zahraničních krajanů v boji za samostatnost i jejich význam dnešní a kdy se hledají cesty, jak jim pomáhati a utužovati vzájemná pouta s nimi.

První Den československého zahraničí se konal roku 1934. V brožuře k k tomuto Dni vydané napsal ministerský rada dr. J. Folprecht, že den má ukázati našim krajanům v cizině, že jejich stará vlast na ně nezapomíná. Slavnostní schůze, kterou první Den československého zahraničí vyvrcholil, vyslovila k návrhu V. Švihovského prosbu, aby president československé republiky dr. T. G. Masaryk dovolil nazývati Den v roce 1935 a všechny Dny další Masarykovým dnem československého zahraničí. President Masaryk k tomu svolil, takže všechny příští Dny již nesou jeho jméno.

V brožuře o druhém Dnu vyložil dr. R. Kocourek účel druhého Dne takto: „Masarykův den československého zahraničí má rok co rok povzbudivě a propagačně působiti k tomu, aby práci pro krajany a vystěhovalce byla dána možnost účelného rozvoje."

III. Masarykův den československého zahraničí, pořádaný v březnu roku 1936, tři měsíce po odstoupení presidenta Masaryka, vyzněl jako hold celého národa doma i za hranicemi celoživotnímu dílu presidenta Osvoboditele.

Na schůzi spolupracovníků III. Dne, konané 28. ledna 1936 prohlásil jeho předseda, ředitel V. Švihovský, že připravované manifestace mají se státi holdem celého československého národa doma i za hranicemi presidentu Osvoboditeli, jež svou osobností a pevnou vůlí dovedl sloučiti v boji o naši samostatnost všechny

(Pokračování na stránce 4.)

Osvětová hlídka.

Kdyby člověk měl smysly hmyzu.

Díváme se na mouchu, jak si pečlivě čistí předními nožkami hlavu a zdá se nám, že na nás zírá svýma neobyčejně velikýma, podivnýma očima. Náhle hneme rukou a moucha uletí. I pomyslíme si, že nás spatřila a ulétla. Není však tomu tak. Moucha nás nemůže vidět, dokud se nepohneme, a i když se nám zdá, že na nás upřeně zírá, byli bychom velmi překvapeni, kdybychom viděli svůj vlastní obraz, jak se jeví v jejích očích.

Složené oko hmyzu se naprosto liší od jednoduchého oka lidského, jež dovede stejně číst drobounké písmo na vzdálenost několika centimetrů, jako pozorovat nejvzdálenější hory.

Hmyz, díky svým očím, žije jen v nejbližším, mikroskopickém světě. Jeho oči, neschopné měnit ohnisko, jsou zaostřeny na nejbližší vzdálenost a veliké zvětšení. Všechno, co je od hmyzu vzdáleno přes dva metry, se rozplývá v bezvýznamnou mlžinu, které hmyz věnuje pozornost, jen když se pohne.

Ačkoli se nám zdá, že včela letí z dálky k úlu v rovné, neomylné čáře, přece, když úl postavíme o několik metrů stranou, jeho obyvatelky jej nemohou najít, létajíce přímo k místu, kde dříve stál. Je to důkaz, že úl nevidí a mohou jej poznat pouze podle barvy nebo vůně. Mnoho okolností zdá se dokazovat, že hmyz vůbec nedovede poznávati předměty podle jejich tvaru, neboť kudlanka nábožná či vážka sedí prostě za bílého dne na stéblu a trpělivě čekají, až jim nějaký hmyz vleze do čelistí. To je ovšem od hmyzu stejně pošetilé, jako by někdo chtěl překročit lva, ležícího uprostřed silnice.

Všichni živočichové vyšli z moře a přirozeně, že tam měli vlhké oči. Tuto vlhkost očí si podrželi všichni obratlovci automaticky, díky slzním váčkům, ale hmyz je tak malý, že jeho největším životním problémem jest, jak si udržeti vlhké oči. Proto, když se nám zdá, že moucha si čistí předními nožkami hlavu, čistí si vlastně oči, pokryté jemnou rohovinou, která znemožňuje jejich vysýchání.

Hmyz měl asi původně stejně prosté oči, jako my, neboť dosud se u něho vyskytují u degenerovaných jedinců. K těmto jednoduchým očím se začaly postupně vývojem řadit další oči, jejichž počet je u různého hmyzu různý. Někteří mravenci mají jenom několik očí, kdežto vážky a motýli jich mají dvacet až pětadvacet tisíc.

Každé z těchto očí funguje docela samostatně a proto v každém se tvoří samostatný obraz. Ale tyto obrazy spolu splývají a doplňují se právě jako dva obrazy v očích člověka. Ale protože každé oko se může dívati jen rovně před sebe, vzniká nesouvislý obraz a hmyz nemůže vidět přechodů světla a stínu; mimo to jeho oči jsou citlivé jen vůči některým, hlavně červeným barvám, z nichž některé jsou pro lidské oko neviditelny.

Ačkoli včela trefí domů z velké vzdálenosti, vidí sotva na dva metry. Mravenci jsou skoro úplně, nebo dokonale slepí. Zdá se, že špatný zrak je vlastností všeho společenského hmyzu. Patrně proto, aby neviděl krásné věci kolem sebe a neutekl z roje. Že by i včely mohly míti lepší zrak, dokazují trupci, již mají obrovské oči, rozložené po celé hlavě, by mohli sledovati královnu, když s ní vyletí na zásnubní výlet.

Veliká výhoda facetových očí hmyzu tkví v tom že vidí i za sebe, tedy doslova „za roh“ a proto se nelze nepozorovaně ze zadu přiblížit k odpočívajícímu motýlu. Ale jejich nevýhodou zase je, že se nedovedou soustředit a mohou vidět jen v plném slunci. Ve stínu vidí velmi špatně a potmě vůbec ne.

Je podivné, že některé druhy hmyzu (na neštěstí ne komáři), jsou přitahovany ke světlu. Zdá se to jednoduché, řekne se prostě, jsou vábeni ke světlu, ale ve skutečnosti existuje teorie, že se v přírodě orientují podle některých hvězd, pohybujících se nízko na obzoru a snadno si spletou lampu s hvězdou.

Zrak tudíž není u žádného hmyzu příliš vyvinut, ale zato se u něho setkáváme se smysly, po nichž u člověka nenalézáme ani stopy. Ačkoli se to zdá velmi podivné, přece to dokazuje naprosto odlišně uspořádaný nervový systém člověka a hmyzu.

(Dokončení příště.)

Besídka.

Igerti:

Šťastný Dalibor a jeho housle.

(Z hromniční návštěvy u přítele.)

Že nouze naučila Dalibora houstí, to víme už od předvčerejška. Že mu housle zachránily i život, to vám chci povědět dnes. Za pravdivost ručím svou šedivou hlavou.

Prosím o trochu trpělivosti, hned začnu — jen ještě tohle: zde nešlo, nejde a nepůjde o nebožtíka rytíře Dalibora. Můj hrdina je sice nejméně rytířský, je živ, velice živ a v nejlepších letech právě tak jako já!

Když se udál tento prazvláštní příběh, byli jsme oba ještě v tom blahém věku, kdy se jinoch připravuje pro praktický život studiem aortistů, trigonometrie atd. Bohužel jsme byli oba poněkud lehkomyslní. Chodili jsme za školu, falšovali omluvenky a lékařská vysvědčení — každou chvíli důtka třídní, ředitelská, karcer. — Ještě dnes se mi o tom zdává.

Což pak Dalibor — toho nebolela z ničeho nikdy hlava! Štěstí všude a ve všem. Co se navyváděl. Kolika děvčatům popletl hlavu. Milostné dopisy podpisoval zásadně jmény svých nejlepších přátel. Ano, on jediný z naší zlopověstné septimy dosáhl božského privilegia vyprovázet do klavírní hodiny dceru našeho pana ředitele, který byl nejstrašnější klasický filolog od časů Homérových ... A já nešťastník, já si ji na konec vzal! Nesmějte se — vždyť moje žena je tisíckrát přísnější než stotisíc klasických filologů.

Odpouštím ti, Dalibore — pro tvoje štěstí. Vždyť přece víš, jak rád vždy o Hromnicích navštěvuji tvůj mládenecký byt.

Ta registratura růžových psaníček, parfumy studentských lásek co illony taneční pořádky, kytice a tolik něžných dárků, které věnovala tvá štědrá ruka paním tvého srdce, které však včas ti byly vráceny. Všecky ty víly minulosti se šťastně provdaly za jiného. Ach, ty šťastný Dalibore — u tebe nevládne klasická filologie, nýbrž věrný úsměv Štěstěny.

Ve svatyni jejich darů nejvíc mne vábí tajemství kremonek, uzamčených v černém a zlaceném pouzdře ... Proč jsi tak diskretní? Proč jenom nepovídáš, že jsou to housle, jež ti v oktavě zachránily život? Datum tohoto zázraku je vyryto na pouzdře 2. února osmnáctset — neboj se, neprozradím svým čtenářům, jak jsi mlád.

Zas je dnes sv. Hromnic a jakési jubileum. Slíbils mi, že mi dnes konečně svěříš jak se to stalo. Zahraješ na své zázračné housle kouzelnou melodii svého štěstí?

„Dobrá. Zapal si tedy viržinku. Táhne? A teď nastav uši a slyš:

Za tyhle kremonky dal nebožtík otec takovouhle hromádku zlaťáků onoho jitra, kdy mi je věnoval k narozninám. A zlatou desetikorunu tiskl mi do dlaně, kdykoliv mne vypravil k mistru F. Bydlel na smíchovském nábřeží a vyučoval jen několik vybraných žáků. Obzvláště nadaných a tak zámožných, aby mohli platit jeho lekce.

Nemusím ti dlouho vykládat — pozor, aby ti nevyhasla viržinka — že jsem přes řeku nechodil k mistru F., kam mně tatínek posílal. Proč měla paní hostinská „Na křižovatce“ pi-

Dopisy.

Z Vilhelmovky.

Kroužek divadelních ochotníků ve předvedl dne 31. ledna t. r. divadelní hru od Aloise Jiráska pod názvem „Vojnarka“. Herci místrně zachytili dramat prostého selského života zhostivše se přidělených úloh velmi pěkně. Souhra některých výstupů zasluhuje plného uznání, což buď š naším ochotníkům vybídkou k další divadelní činnosti. Divadlo hrálo se u nás od let

založení osady a třeba význam jeho nebyl někdy dostatečně doceňován, přece vykazuje dosti bohatou činnost a úspěch. Dokud neměli jsme tu vlastního sálu, náš divadelní kroužek odkázán byl na spoluúčinkování s kroužkem divadelním ve Sklíni české. Vystavením sálu a založením posvícení u nás, odosobněn byl náš život zábavní a společenský. Avšak i potom oba divadelní kroužky, u nás a ve Sklíni podporovaly se a vypomahaly v činnosti divadelní a několik divadel uspořádaly společně.

Nyní dorůstá nám v mladší generaci nový, svěží lid, který zustane věrný odkazům předků našich dokud zachová si čisté srdce, mysl jasnou a radost ze života... Proto podporujme naše národní podniky a odměňujme námahu a práci pořádatelstva, alespoň svojí účasti a návštěvou.

Našim hercům vyjadřuje se touto cestou vděk za jejich práci a přání, aby brzo opět pobavili nás novým podnikem! —ček.

Za profesorem FEDOREM KOVÁŘÍKEM.

Dne 13. ledna t. r. zemřel v Brandýse n./L. (ČSR.) ve věku 83 let a dne 17. ledna byl pochován do rodinné hrobky ve Šťáhlavech, profesor Fedor Kovářík.

V bývalym Rusku měli jsme dlouhou řadu lidí národně uvědomělých, obětavě činných, ba i vysoce zasloužených, avšak nemnozí byli tak čistého a tvrdého zakalení jako prof. Kovářík.

Do Ruska odešel již v mladém věku jako student, brzy po slovanských demonstrancích v Praze, pořádaných na uvítání ruského generála Černjajeva, hrdiny srbského protitureckého povstání. Nadšen ideou slovanskou a ruskou podporou, jaké se dostává slovanským národům Balkánu, odešel, když půda v Rakousku se mu stávala již horkou. S doporučením z domova slavjanofilským kruhům v Petrohradě, dostal zde státní stipendium a dokončiv studium na moskevské technice, stal se profesorem matematiky, deskriptivní geometrie stavitelského rýsování a geodesie v Poltavě a poté ředitelem gymnasia v Konstantinogradě na Ukrajině.

Za více než čtyřicetiletého pobytu poznal Rusko dokonale. O tom svědčí jeho zajímavá a poučná kniha „Zážitky a dojmy ruského Čecha za carství", vydaná r. 1932 v Praze náklad. Slovanského ústavu.

Kovařík byl též činný jako novinář. Dopisoval do Národních listů, do kijevského „Ruského Čecha", do „Čechoslovana". Založil v Poltavě „Sokol" atd. Po návratu do vlasti byl čestným předsedou klubu politických odbojových pracovníků z Ruska. Svůj styk se zahraničními krajany nepřerušil. Byl jedním z nejpřednějších spolupracovníků „Hlasu Volyně". Kromě povídek ze života ruských Čechů a z ruského života napsal román „Hrábě-sedlák", který vycházel jako příloha „Hlasu Volyně". „Historii Čechoslováků", „Za mého dětství", též uveřejněných v „Hlasu Volyně".

Pohřeb měl skromný, takový jako byl celý jeho život.

Zanechal po sobě na Volyni dědictví, které bude věčně hlásat Jeho záslužnou práci ve prospěch myšlenky slovanské a české menšiny v Polsku!

Z Borščevky.

U nás všecko na jevišti a vedle.

Masopust (pravoslavný) zakončí se u nás letos nějak slavnostně, ale tančit se také bude. A ještě jak! Jen aby nohy stačily.

Dne 7. března 1937 r. večer sehráno bude veliké drama v 5 jednáních: „Cikánčina pomsta". Bude to tam všelijaké: i veselé i truchlivé. Tragická smrt nešťastného jinocha vžene slzy do oči, ale hned na to rázný pochod a jiné taneční kusy místní dechové kapely rozpráší všechnu trudnomyslnost. Návštěvníci dají se do šíleného tance a bujný smích bude se rozléhat sálem až do rána neboť je to karneval!

O týden později, 14. března 1937., budeme pořádat opět akademii na počest pana presidenta Osvoboditele, T. G. Masaryka.

Vidím jak každý z Vás se teď směje a povídá: „Ti si to spletli! Vždyť měli to pořádat obráceně: nejdřive akademii (aby vypadla právě na den 7. března) a pak divadlo". Ano, spletli jsme si to i to nás mrzí, ale už to tak necháme. Popletla nám to vlastně valná schůze Matice, jež se bude konati právě toho 7. března. A proč a v jaký způsob popletla? Na to již neodpovím neboť nechci prozrazovat všecka tajemství Borščevky.

Jen jedno Vás prozradím. Slyšel jsem totiž (ale nevím to jiště; možná to bude jen pouhý klep), že prý „to" toho 14. března bude u nás také veselé a zajímavé. Budou prý nějaké přednášky, divadélko, básně a zpěvy. A hrát se bude také, a tančit — až do půlnoci. Hrát bude tentokrát náš strunný orkestr mládeže, jež se u nás stále rozvijí a zdokonaluje. Tančí se

---

vo jako křen a hned tři tak roztomilé dcerušky Anči, Franči, Emči?

Jak víš, tehdy ještě nebývala v módě taková bláznivá zima jako teď, že chvíli prší a chvíli mrzne, aby z toho bylo jen bláto a rýma. Před vánocemi nám řeka pěkně dle předpisu zamrzla a na Hromnice bývalo sice již tenkrát „o hodinu více" — ale bruslilo se vesele dál. V jaru oblouková a při hudbě na kluzišti — na řece ve svitu luny.

Tyhle tři dcerušky z „Křižovatky" uměly všecko virtuosně. Tančit i točit pivo, dělat čárky na tácek i na ledě kroužky.

A tak jsem za to vlastně ani nemohl, že jsem se navracel „z hodiny" domů čím dál tím později. Cestami bludnými, klikatými, drahocenné kremonky podpažím — ale vždy bez koruny.

Tak a nejinak i v ten den sv. Hromnic.

Lživá tvář rostoucího měsíce smála se vysoko v kruhu svých hvězd. Smála se zimní kulise naší planety, jiskřila ve sněhu ledové pláně — všimni si, jak jsem již tehdy byl poetickým a zapal se — teď přijde katastrofa.

Zkrátka a dobře měl jsem v sobě tehdy nanejvýš 11 piv. Ale všechno se mi zdálo tak jaksi ne kutečné, kouzelné fantastické — tak jako ze Shakespeare. Víme co jsme, ale nevíme, co z nás bude..." Co bude z nás za 100 let? Pivo bude stejně šumět, nové a nove jaro, děvčátka budou promenovat na sluníčku — jenom z nás nezbude nic než dluhy... Jak se to všechno točí, kutálí mizí — právě tak jako tatínkovy desetikoruny. Pak mně napadlo, že nejstrašnější nepřítel člověka, kterého jsem se odjakživa bál jako ohně, jenž rozkládá a ničí, je voda — a v tu ránu něco pode mnou ruplo! Tma... hučení.. mráz jako kudla. V nose i v botách, za krkem, v zádech — ledová voda. Házím sebou, máchám nohama — všude nic, nikde opěrný bod —

Sbohem světe — Emči, Anči, Tonči, Fanči — nad hlavou se mi zavřelo propadlo smrti...

Naposled ještě zvedám zoufale ruce — najednou držím pouzdro svých houslí. Vzpříčily se ve výseku ledu! Už se o ně opírám. Už klečím na ledě vedle svého hrobu.. Housle tyhle zlaté housličky tisknu k srdci a blahořečím ochránci všech umělců a nepřátel vody —

Tak a teď víš, jak housle zachránily život tvému Daliboru v rozpuku růžových nadějí dvaceti let — —"

Odmečel se a něžně hladil černý lak pouzdra. Oba jsme dojati...

„Dalibore; tys šťastný člověk. Odemkni to pouzdro a zahraj mi aspoň jednu píseň svého smavého štěstí!"

„Srdce s tebou rozdělím, bratře — ale.. nelze. Nechápeš? Vždyť to pouzdro je prázdné. Vždyť nemám ani noty. Kremonky jsem prodal před dvaceti lety, téhož dne — kdy jsem je dostal a chodil jsem vždy jen s pouzdrem prázdným!

A chceš vědět, co se pí Štěstěně na mně tak líbí? Řeknu ti to: Já vlastně neumím pořádně nic — to je mé tajemství úspěchu. Haló — co hledíš tak vyčítavě? Zapal si raději tuhle blond viržinku. Tahne? Nevyháním tě, ale máš už jenom 6 minut času — tvoje paní tě čeká!"

při něm moc pěkně a proto: kdo má dobré boty, citlivé uši a je při tom optimistou a vlastencem, to prosíme! Hop do kola ještě v ten poslední den!

Všecko to bude prý pořádat náš nově založený odbor SČM. Tak mi to povídali a já s tím letím hned k Vám, milí přátelé. Doufám, že mě snad proto nebudete považovat hned za pletichaře. E. Nervosní.

Znamení doby.

Ze Stromovky.

Dne 14 února t. r. měla se konati v Stromovce přednáška V. Jansy na téma: „O výživě hospodářských rostlin." Účelem této bylo poukáza i, jak nutno si počínati, abychom povznesli produktivitu našich pozemků. Přednáška měla se konati v češtině, vstupné bylo stanoveno mírné za účelem hrazení p platku na nezaměstnané dle vybídnuti Starostva, udělujícího dovolení na takovéhoto druhu schůze. Však ze Stromovky, osady čítající asi 30 čísel se dostavil pouze soltys. Leč ze sousední obce na tuto kulturní českou přednášku přišli 4 Ukrajinci.

Budiž zde uvedeno, že na několik dni před uvedenou přednáškou Stromovští občané odevzdávali pivem a kořalkou hold Bachusovi a při této příležitosti sál u p. Nováka vyplnili téměř veškeré dospělé občané Stromovky, leč i mnoho přespolních Čechů se dostavilo. Vladimír Jansa.

IV. Masarykův den československého zahraničí.

(Dokončení ze stránky 1.)

složky národa v jeden mohutný celek. Masaryk měl a má zvlášť vřelý poměr k našim zahraničním krajanům a je proto naší povinností, abychom vzdávajíce mu hold, měli na paměti, že musíme spláceti dluh svým zahraničním krajanům.

IV. Masarykův den československého zahraničí bude pokračovasi v tradicích a zásadach Dnů předcházejících. Bude s ním spojena v Národním museu pořádaná výstava pod heslem „Masaryk a zahraniční krajané", která vedle znázornění spolupráce presidenta Osvoboditele s československým zahraničím zahraničím za války ukáže, jaké úctě těší se president - Osvoboditel v našem zahraničí.

Dr. Jan Auerhan.

(Ročenka Č. Ú. Z. 1937.)

Oznámení.

Z Bocánovky.

Česká mládež při odboru České matice školské pořádá v sále p. Havlíčka dne 14.—II. 1937 r. na zakončení masopustu divadelní představení: „Bártova pomsta" (Soud boří) od J. Hory. Vesnické drama o třech jednáních. Po divadle veselá sousedská taneční zábava. Ceny míst shovívavé. O hojnou návštěvu laskavě prosí

Pořadatelský Výbor.

Kronika.

Utvoření Obozu národního sjednocení.

Z počátku tohoto týdne konal se ve Varšavě sjezd polských měst. Řeči řečníků jednotlivých měst vesměs vyzněly pro deklaraci plk. Adama Koca. Plk. Koc ve své řeči prohlásil, že „naši praci budeme prováděti jako Oboz Zjednoczenia Narodowego". President města Varšavy p. Stefan Starzyński byl ustanoven předsedou Výboru Obozu národního sjednocení a byl přijat P. Presidentem Republiky. Rovněž rektorové všech vysokých škol varšavských vyslovili souhlas s deklarací plk. Koca a svoji spolupráci nad konsolidací morálních a tvořivých sil v národě. Přihlášky do nové organisace postupují ze všech krajů Polska ve velkém množství.

Slavnostní založení stolice polské vojenské vědy v Paříži.

Inauguraci provedl náčelník francouzkého generálního štábu ganeral Gamelin za přítomnosti asi 300 zástupců francouzké armády a četných význačných osobnost, 150 franc. generálů a velvyslance Lukasiewicze. Nová stolice bude se věnovati studiu polské vojenské historie a nynější polské armády. Zahajovací řeč pronesl generál Gamelin. Po něm generál Faury ve své řeči zdůraznil, že vítězství na Visle v r. 1920 bylo vítězstvím polským, a připomněl svědectví generála Weyganda, který prohlásil, že plán vojenských operací byl vypracován polskými generály. Slavnost byla velkou manifestací polsko-francouzského přátelství.

Přehled politické a vojenské situace ve Španělsku.

Konec posledního týdne ve vládním táboře byl ve znamení řečí a zoufalého volání po konečném sjednocení: Largo Caballero v Valencii hrozil demisí, vyčítaje katalánské vládě, že nedbá o osud Valencie, generál Miaja v Madridu se dovolával přispění, volání to, které zůstává nadále neslyšeno, a president katalánské „Generalidady", Companys, se ve svém projevu pozastavoval nad tím, že se nečelí nebezpečí, hrozícímu Katalonii.

Aby byl galvanisován duch madridských obránců, Baskové a asturští horníci — „dynamiteros" — podnikli zuřivý útok na Oviedo. Zdálo se, že dobytí Ovieda bude relativně snadné, čímž se získá morální efekt, tak potřebný v době porážek a po padu Malagy. Ale útok, vedený asturskými horníky a Basky, byl zastaven v samém předměstí Ovieda. Vrch Naranco nadále zůstává v držení generála Arandy, který způsobil útočníkům strašlivé ztráty, odhadované na 4000 mrtvých a 7000 raněných. Postavení obhájců Ovieda není sice záviděníhodné, ale zdá se, že nejtěžší útoky se již nebudou opakovati.

Velitelsví Madridu očekává velkou ofensivu povstalecké armády, a proto válečný materiál je již soustředěn u národního paláce, u observatoře, v kasárnech Marie-Kristýny, v la Almudena, a na jiných důležitých místech. Z hlavních madridských tříd, Toledská, je přeměněna v opevněné zákopy. Zpráva rozšířená z Madridu o dobytí Pingarronu na řece Jaramě se úředně vyvrací. V hlavním městě byly uspořádány demonstrace proti vojenským velitelům, zodpovědným za ztráty u Malagy a Ovieda. Dav se dožadoval odsouzení k smrti generálů Asensia a Villalby, z nichž poslední je již vězněn ve Valencii. Generál Villalba je obviněn z nedostatečného hájení Malagy a z vývozu kapitálu do zahraničí. — Situace ve Valencii se stává velmi kritická nedostatkem potravin. Valencie, která dříve čítala 250.000 obyvatel, čítá nyní, s přistěhovalci z Madridu, přes 800.000 obyvatelů!

Protižidovské hnutí v Maďarsku.

V Pecsi byly protižidovské bouře. Křesťanští manifestanti podnikli útok na synagogu a na rabínskou školu, které byly poškozeny. Minist vyučování nařídil uzavření university.

Další letecké továrny byly ve Francii zestátněny.

Dekretem, který podepsal president republiky, byly zrekvírovány a zestátněny tři další továrny na letadla. Je to jedna továrna v severní Francii a pak dvě známé továrny; Farmanova v pařížském předměstí Boulogne a Hanriotova v Bourges

Stávkové hnutí ve Spojených státech.

Stávková vlna ve Spojených státech rosta. Střediskem stávkového hnutí je nyní město Detroit v Michiganu. Tam vypukly v četných závodech nové stávky. Stávka řidičů dodávkových aut velkých jatek ohrožuje zásobování města masem. K této stávce se připojila i velká část řezníků. Guvernér státu Michigan vyslal do Detroitu zástupce, kteří mají ve sporech zprostředkovati. Zároveň roste obranné hnutí dělnictva proti neodpovědným podněcovatelům stávek.

Zatýkání stávkujících, kteří obsazují dílny, svědčí o vzrůstajícím odporu státních i místních autorit proti tomuto druhu stávky.

President Roosevelt nebude po třetí kandidovat.

Při přijetí zástupců tisku prohlásil president Roosevelt že je pevně odhodlán odejíti po uplynutí svého nynějšího volebního údobí v lednu roku 1941 z politického života. Nenechá však potom zemi ve stavu, v jakém ji svého času odevzdal president Buchan Lincolnovi. I kdyby nemohl za

svého krátkého volebního období rozřešiti velké problémy, přece doufá, že přivede věci tak daleko, že jeho nástupce je bude moci definitivně rozřešiti. Tímto prohlášením se vyvracejí všechny pověsti, že president Roosevelt usiluje o třetí čtyřleté presidentské údobí. President Roosevelt žádá neprodlená opatření, aby jeho reformní zákony nebyly prohlašovány za neplatné reakčními soudci. Vláda musí býti m. j. s to usměrňovati výrobu a činiti opatření proti zdražování, spekulaci a nesociálním zaměstnavatelům. Musí býti s to v případě potřeby přivésti s dostatečným tlakem zaměstnavatele a zaměstnance k jednomu stolu. 4. a 9. března se očekávají programatické řeči presidenta Roosevelta.

Lodní program Velké Britanie.

Výdaje námořního rozpočtu na rok 1937 dosahují výše 105.065,000 liber šterlinků, což činí proti roku 1936 zvýšení o 23.776,000 liber, počítajíc v to i mimořádné výdaje. Na programu jest stavba tří obrněnců, 2 mateřských lodí letadlových, 3 křižníků o 8.000 tunách, 2 křižníků o 5.300 tunách, 16 torpedoborců, 7 ponorek a 45 jiných lodí.

Na Havaji budou největší doky na světě.

Ministr námořnictví USA Swanson žádal rozpočtový výbor sněmovny representantů, aby zvýšil částku, jež byla povolena pro výstavbu námořních suchých doků v Pearl Harbor v Havaji, z 10 na 15 milionů dolarů. Tyto doky budou největší na světě.

Popravený ras Desta bude veřejně vystaven v Addis Abebě.

Z Addis Abeby se oznamuje, že maršál Graziani nařídil, aby mrtvola popraveného něgušova zetě rasa Desty byla dopravena do Addis Abeby a tam veřejně vystavena. Tento krok má za účel přesvědčit habešské obyvatelstvo, že ras Desta je už skutečně mrtev a že jeho smrtí se skončila poslední kapitola habešského náporu proti italské vládě.

Volby v Indii.

Strana indického národního kongresu dobyla velkého úspěchu v provinčních volbách. Voleno bylo v 12 provinciích a v sedmi z nich, t. j. v Bombay, Madrasu, ve Spojených provinciích, v Centrálních provinciích, v Pedžabu, Biharu a v Orisse má strana národního indického kongresu velkou většinu, ve třech provinciích, t. j. v Bengálsku, v Assamu a v pohraničí provincií severozápadní jest v čele. Podle nového ústavního zákona pro Indii má provinční autonomie vstoupit v účinnost dnem 1 dubna. Výbor indického národního kongresu sešel se dnes za předsednictví Nehrua a Gandhiho, aby pojednal s hlediska provinčních voleb o své budoucí politice. Nebylo dosud rozhodnuto, zda strana přijme nebo zamítne výzvu guvernéru těch provincií, kde má většinu, aby sestavila provinční ministerstva. Až dosud strana indického nár. kongresu odmítá novou ústavu. Gandhi zastává stanovisko kompromisní. Navrhuje, aby ministerstva byla sestavena, ale aby nebyla uplatňována moc, kterou podle nové ústavy mají míti guverneři.

Studentské nepokoje v Rumusku.

V Jassech byl spáchán atentát studentů na rumunského profesora Bratu, který byl vážně zraněn; bylo mu uříznuto ucho.

V souvislosti s tímto atentátem zatčeno asi 50 osob. Ministerska rada učinila několik usnesení, směřujících k vyřadění všech politických proudů ze studentského života. Všechny vysoké školy a studentské domovy budou s okamžitou platností zavřeny a vyučování zahájeno teprve tehdy, až nabude platnosti nový zákon o vysokých školách. Do tohoto zákona má býti pojato ustanovení, kterým se zakazuje účast studentsva na politickém životě stran a na všech politických projevech. Dále bude zostřen zákaz nositi uniformy a odznaky. Ministr kultu byl prý zmocněn, aby vešel ve styk s rumunským patriarchou za tím cílem, aby se zabránilo účasti kněží na politických zápasech. Konečně bylo rozhodnuto, že všechny lóže a tajné spolky budou ihned rozpuštěny.

Ženská hlídka.

Rolnické dcerky.

Názor, že je nutno rolnickým dcerám dáti téhož odborného vzdělání, jako rolnickým synům, získává stále více půdy. Doba vysokého hospodářského pokroku, ve které žijeme, vyžaduje si lidí náležitě vzdělaných. Za tím úče-

---

152

slovo. Štěstí si každý dělá sám, ale ke štěstí je potřebí vždy také nutných podmínek. Těmi je bohatsví a potom vědomí, že bytost, se kterou jsem se na věky spojil, je mi duchem rovna. Tvá vychválená Milada je děvče beze všeho vzdělání a až mine opojení, mine také spokojenost.“

„Nemine. Ty ji neznáš, a proto tak soudíš.“

„Nu dobrá, snad se mýlím, ale hraběnku nepřesvědčíš.“

„Pomůžeš-li mi, přesvědčím,“ řekl vroucně.

„Můj milý, nemám chuti k vůli tvým husarským kouskům kalit si dobrý poměr se ženou.“

„Ani tehdy ne, když tím můžeš zachránit dvě bytosti, které lačně čekají na tvou pomoc?“

„Prosím tě, jen nehoruj a neužívej takových bombastických slov, již mě to unavuje. Vidím, že nebudu míti od tebe pokoj, dokud se nestanu tvým spoluvinníkem. Buďsi. Pro jednou ti vyhovím, a e nemohu ti předně nic slibiti a za druhé se k ničemu pro budoucnost nezavazuji. Napřed, než co podniknu, musím znát tvou nevěstu. Promluvím s ní, ale ty se zaručíš, že s ní před tím nebudeš sám hovořit.“

149.

zahradníkovu! Buď již svět chodí jinými kolejemi, nebo sám ničemu nerozumím. Ostatně, proč se rozčiluji? Jsi plnoletý, jsi svým pánem, dělej si, co za dobré uznáš. Jdu ke hraběnce, abych jí řekl vše, nechci s tím nic míti.“

„Čili dostávám z tohoto domu výpověď,“ prohodil Artur trpce.

„Kdo tě vypovídá?“ křikl hrabě a opět usedl. „Sám se vypovídáš. Myslíš, že hraběnka, až se o tom doví, bude tě chtít viděti?“

„Budeš-li i ty proti mně, pak ovšem ne. Čekal jsem od tebe lásku a pomoc a místo toho mě zasypáváš nejhoršími výčitkami.“

„A mohu jinak?“ bránil se, ačkoliv výtka Arturova jaksi ochladila jeho nejpříkřejší tón. „Což nemáš vlastní úsudek, abys nachápal, že co žádáš, hraničí z bláznovstvím? Odkopáváš nevěstu, honosící se všemi vlastnostmi a zaslibuješ se chudému, nepatrnému děvčeti. Ty, baron Vukotič, chceš udělat baronkou dceru mého služebníka, a k tomu takovou, která byla prodavačkou, chudou jako myš. Nu, donuť svůj mozek, ať také trochu přemýšlí.“

„Již jsem ho nutil, již jsem vše uvážil,“ pokrčil vzdorovitě rameny. „Vím, že je to cosi neobvyklého, vím, že to vzbudí veliký rozruch, ale řekni sám, co má pro mne větší

lem se zřizují nebo byly zřízeny hospodářské školy i pro dívky. Každá rolnická dcera náleží do takové školy a nikoliv do škol městských nebo odborných škol kuchařských. Je chybou venkova, že tíhne do měst. Jeho vylidňování může míti za následek další jeho zeslabení po stránce hospodářské. Bojovati za svá práva mohou jen lidé nerozrušení jiným prostředím, sžití se svým povoláním a schopni i po stránce odborně-kulturní. Venkovská děvčata se ve městech odcizují půdě a ztrácejí lásku k venkovu.

V odborných hospodářských školách se dostává děvčatům nejen všech vědomostí, kterých by nabyla ve městech, ale jsou současně učena lásce k půdě a vědění odbornému, aby, bude-li toho třeba, mohla převzíti dědictví svých otců. Žačky mají příležit st poznati krásu rolnického povolání a venkovského života a tak se jim umožňuje státi se dobrými rolnicemi. Na to by se nemělo na venkově zapomínati.

Různé zprávy.

Z dějin cukru.

Slovo „cukr" povstalo z indického slova „suchur" a perského „schara" a z původního slova sanskritu: „scharkara", sladkost. Cukrová třtina měla svou vlast v Indii, odkud pronikla do Číny, v nejstarších d bách pravěku Ze třtiny se vyráběl vyluhováním původně jen syrup. Teprve později třtinový cukr našel formu krystalu, „indické sladké soli" (sucre candi, t. j. náš kandis), který byl předmětem čilého obchodu s Egyptem s Řeckem a s Féničany. Ve XIII. st. dostala se třtina samotná do Arabie, Egypta, Nubie a Habeše. Do západní Evropy dostal se cukr za křížáckých výprav. Veničané (Benátčané) zdokonalili rafinádu spojením arabského a čínského způsobu za pomoci vápna.

Výroba cukru z řepy datuje se z doby Napoleona I., kdy Francie za námořní blokády měla citelný nedostatek cukru, a tu chemikové při zkouškách cukernatosti jistých plodin povšimli si řepy. Tato výroba řepového cukru se rozšířila po celém světě a vytvořila tak podklad k výnosnému pěstění cukrové řepy ve velkém. I u nás v Čechách stal se „cukr" jedním z největších továrních výrobků. Ve starých dobách se u nás sladilo jen „medem", z něhož se dělal kvašením i opojný nápoj, zvaný, „medovina". Po světové válce bylo pěstění cukrové třtiny zavedeno v četných koloniích a na konec láce výroby předstihla opět cukr řepový, ovšem i k velké naší škodě, neboť cukr byl naším zlatem.

Uctivost ve Švýcarsku.

Od nejmladších let Švýcaři učí dítě, že nesmí přivlastniti sobě cizých věc: ani bič, ani řemínek, ani ovoce, ani žádné jiné drobnosti. Touto výchovou každý Švýcar má hluboko zakořeněnou v duši úctu k cizé vlastnosti. Slavný polský spisovatel Boleslav Prus, chtěl vyzkoušeti uctivost Švýcarů; položil uprostřed rynku na sloupku zlatý peníz. Míjely dni, starší i děti prohlíželi si peníz, braly jej do ruky, ale nikomu nepřišlo do hlavy strčiti peníz do kapsy. Po týdnu dověděl se policista, že peníz náleží onomu polskému spisovateli a přišel jej prositi, aby si vzal svoje vlastnictví.

(Z polštiny přeložil Jos. Valeš.)

Holandské národní barvy.

Královským nařízením byly stanoveny holandské národní barvy takto: červená, bílá, modrá. Tím je rozhodnut dlouhý spor o barvy národní vlajky v Holandsku Četní Holanďané si přáli, aby národními barvami byly oranžová, bílá a světle modrá.

Zločin čínských banditů.

Poblíže Charbinu asi sto banditů napadlo a oloupilo automobilovou karavanu a odvlekio s sebou 23 Čiňany, zaněž budou požadovati vysoké výkupné. Také poblíže Triencinu napadli banditi parník, z kterého odvlekli 3 cestující a uloupili 4.000 dolarů.

Ameriká soudní groteska v Novém Yorku.

Americké kruhy právníků rozčiluje právě skutečnost, možná jen v Americe! Ve vězeňské cele, určené pro odsouzence k smrti, žije a má se dobře vězeň Arch. Heron, který byl před 29 lety odsouzen na smrt, a dosud ne popraven, ač nedostal milost! Rok 1908 vyslechl spravedlivý rozsudek smrti za vraždu jakéhosi duchovního. Obhajce odsouzence požádal však, aby byl vyšetřen jeho klient psychiatry, protože je nepříčetný. Soud vyhověl obhájcově žádosti a Heron byl odevzdán lékařům k prozkoumání duševního stavu. Náhoda však chtěla tomu že nežli psychiatři vyslovili svůj nález úplné nepříčetnosti, zemřel náhle sou-

---

150

cenu, zda mé štěstí či lidský úsudek? Lidé přestanou mluvit, ale nespokojený život nepřestane. Nemohu za to, že našel jsem duchaplné a ušlechtilé děvče v pouhé zahradníkově rodině. Není to její vinou, že je chudá, jako není zásluhou, že je Alice bohatá. Ani jedna ani druhá nemůže se chlubiti ničím jiným, než svými osobními vlastnostmi. Ty znáš Alici. Proč nechceš, na příklad, poznáti také Miladu, abys o ní nabyl vlatního úsudku a přestal se na ní dívati takovýma nepřátelskýma očima. Jsem baron Vukotič, mé jméno je mi drahé, ale bylo by mi právě tak drahé, kdybych se jmenoval pouze Vukotič. Žijeme v době, kdy pouhé rodové jméno musí často ustoupit jménu, náležejícímu člověku, vyšlému z nejchudší rodiny, ale vynikajícímu duchem. Šlechtici přestali býti výhradními pány míst generálů, ministrů a tak dále, a hle, svět s proto nezřtil. Proč by se měl ten svět bořit, vezme-li si baron Vukotič děvče, jež nemá jiného nedostatku, leč že je dcerou zahradníka. Kolikrát sám ses s tetinkou přel, když ti vytýkala, že se příliš mícháš do hospodářství a že tě to jako hraběte není důstojno, jaké je to předpotopní stanovisko, jelikož potřebuješ peněz a těch získáš svým vlastním dohledem a přičiněním. Tak je tomu, drahý strýčku, nechci od tebe leč spravedlnost. Buď jist, že kdybych byl mezi šlechtičnami nalezl bytost tak milování hodnou, jako je Milada, že bych byl s radostí se dni ucházel. Nenašel jsem ji, ne snad proto, že by mezi nimi žádné takové nebylo, ale že jsem neměl štěstí s takovou, která by odpovídala mým představám, se setkati. A proto bych měl býti bez milosti odsuzován, že jsem v nedostatku vhodné nevěsty šlechtičny sáhl po nevěstě plebejce? Znám tě a vím, že na konec mě přece neodsoudíš."

151.

Rozohnil se a pronášel svůj náhled s takovým vroucím přesvědčením, že hrabě tiše poslouchal. S počátku mu pohrával pohrdavý úsměv kolem rtů, ale potom i ten zmizel a pouze svraštěné čelo svědčilo, že ho dosud nepříjemná nálada neopustila. Když se Artur zamlčel, bylo chvíli ticho.

„Strýčku, ani jediného dobrého slova pro mne nemáš?" dorážel Artur prosebně.

„Co ti mohu říci?" řekl mrzutě. „Vidím, že jsi neústupný, že bych marně plýtval slovy, abych tě přemlouval. Souhlasit s tebou nemohu a zatracovat tě nechci. Jsi dosti stár, abys mohl vše uvážit. Ale hraběnku tahle nepřemluvíš. Ta jistě bude z toho nemocná a jistě ti to nikdy neodpustí."

„Ani kdyby mne viděla šťastného?"

„Dej pokoj a nevyslovuj tak často toto

dce, který vydal na něho rozsudek smrti. Podle amerických zákonů může však dáti rozkaz k popravě jen soudce, který ho dříve sám odsoudil. Od té doby sedí tedy Heron již po 29 roků v cele odsouzenců k smrti, aniž by bylo možno ho popraviti, a vyžaduje si k jídlu ty nejchutnější lahůdky, na jaké mají odsouzenci pravo před svou smrtí. Podle posledního jeho přání musily mu býti též předplaceny k četbě nejrůznější časopisy, odsouzenec k smrti přijímá v cele návštěvy svých známých a v poslední době poručil si dokonce, aby mu byl dodán ke každodenní zábavě radioaparát! Tuto skutečnou životní americkou grotesku chce ukončiti nyní aspoň kroužek věhlasných novoyorských právníků podanou právě žádostí státnímu gubernátorovi, aby on zamezil další směšné mrhání státními penězi na újmu občanstva tím, že odsouzenci k smrti uděli milost.

Hospodářský zpravodaj.

Dvojnásobný užitek.

(Dokončení.)

Jak bohatých výsledků můžeme dociliti při používání hnojůvky s přidáním superfosfátu máme důkaz v čislicích a pokusů zmíněného již d-ra Grete.

Z pokusů těchto vedených po čtyři leta se zjistilo že:

1). parcely nehnojené daly středně 72,0 cent. metr. sena z ha,

2.) parcely hnojené čistou hnojůvkou — 95,0 cent. metr. sena z ha,

3.) parcely hnojené hnojůvkou konservovanou superfosfátem — 110,2 c. metr. sena z ha.

Tak vysokých vynosů u nás nedocilujeme, neboť tam jsou louky již dlouhou řadu let udržovány na vysokým stupni kultury, dík pečlivému pěstění, o kterém se u nás zapomína.

Co však je nápadné, to ono zvýšení sklizně nad beztak jik vysokou normu z dílců hnojených močůvkou, do níž byl přidán superfosfát. Není ovšem lehké získati zvýšení sklizně, při tak vysokých úrodách. Nutno podtrhnouti též, že sklizeň vzrůsta nejen množstvím, ale rovněž jakostně, následkem přidání fosforu.

Sluší poznamenati, že jiná hnojiva fosforečná, jel kož obsahují vápno, nemohou býti užívána ke konservaci mrvy, poněvadž je ich působení jest škodlivé, způsobujíce rychlý rozklad hnoje.

Uvedli jsme výše, že na kus inventáře má býti denně používáno 0,5 kg superfosfátu jako konservačního prostředku chlévské mrvy, dodáme ještě, že běží-li o konservaci hnojiva tekutého, pak na 10 hektolitrů dává se 20 kg superfosfátu, přidávajíce jej v několikadenních časových odstupech, podle toho jak přibývá hnojůvky.

Fort. Starzyński.

CENY OBILÍ.

Záznam 2 III. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl. 21.80	za 100 kg
Pšenice	„ 27.50	„
Ječmen	„ 23.50	„
Oves	„ 19.75	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 45.50	„
Hrách	„ 20.—	„
Fasole	„ 30.00	„
Mák	„ 88.00	„
Jetel	„115.00	„

Z Chmelného trhu.

CHMEL.

Žatec, dne 26. února 1937.

V uplynulém týdnu nenastalo změn na žateckém trhu chmelném. Kupovalo se v menším rozsahu jak pro domácí potřebu tak pro pro cizinu. Hledány nejvíce levné druhy a pak také prima chmele. Při nezměněné pevné tendenci pohybují se ceny žateckého chmele v rozpjetí

Kč 700. — až 1.200. — za 50 kg.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala dodnes 67.384 žoků v čisté váze 155.882 c. c. žateckého chmele sklizně 1936.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 2 zl. 50 gr. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.